

[Estrup]

jævne mellemrum gennemfører ting, som en del af befolkningen naturligvis ikke er enig i.

Når det kommer til spørgsmålet om organisationer, så har vi at gøre med private i egentligste forstand. De kan ikke anvende offentlige midler på den måde, at de udskriver og beslutter f.eks. støtte til politiske partier. Jeg synes, det er en falsk analogi.

På samme måde synes jeg, det er en falsk analogi, når man siger, at dette at man er i en tvangssituation over for sin erhvervsorganisation, over for sin faglige organisation, er nøjagtig det samme som, når man af og til er nødt til at købe det ene eller det andet produkt og ad den vej indirekte kommer til at støtte et politisk parti. Der er for det første det, som vist kom tilstrækkeligt frem i diskussionen med hr. Kaj Poulsen, at det jo er muligt at skifte frisør, eller hvad det nu måtte være, sådan at man, hvis det generer én, kan komme ud af den klemme.

Men selv i situationer, hvor den pågældende leverandør skulle være et monopol, så er det dog under alle omstændigheder ikke noget, hvor vedkommende tager kunderne til indtægt for et bestemt politisk synspunkt. Jeg har aldrig hørt et elselskab eller lignende gøre sig til af, at dets medlemmer havde en bestemt politisk overbevisning, men jeg har hørt faglige organisationer gøre det. Jeg synes, der går en meget bred skillelinje mellem, om man taler på medlemmernes vegne eller man ikke gør det.

Et tredje punkt, som har været inde i debatten – det blev rejst af hr. Bollmann, og det blev også rejst af hr. Gert Petersen, det var i øvrigt en pudsig konstellation – er, om man nu kunne administrere punkt 3 i forslaget, altså dette med mindretalsaktionærer og deres beskyttelse.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at man på dette punkt allerede længe i England har haft lovgivning. Det kom frem allerede i vores debat i foråret 1984, at den engelske selskabslovgivning faktisk rummer sådanne bestemmelser. Mig bekendt har der ikke været problemer i England med det. Men det synes jeg da vi må have undersøgt under udvalgsarbejdet, og jeg går ud fra, at der, hvis det viser sig, at det kan administreres, så også vil være tilslutning til det punkt.

Så skal jeg knytte nogle kommentarer til enkelte af de ordførertaler, jeg endnu ikke har været inde på.

Hr. Kaj Poulsen har jeg jo krydset et par klinger med og skal derfor ikke gå længere ind i det. Det overrasker mig selvfølgelig ikke, at vi ikke er enige i dette spørgsmål. Det overrasker mig måske lidt mere, at hr. Kaj Poulsen ikke kan tage et rent standpunkt: enten er man imod forslaget som sådant, eller også vil man gå ind i en diskussion af, hvordan man får fagbevægelsen til at løse dette på en måde, så der faktisk sker noget. Det havde dog været et lidt mere klart standpunkt.

Hr. Gert Petersen havde en række meget principielle indvendinger mod forslaget, og hr. Gert Petersen mente i øvrigt, at der var overlappning mellem dette forslag og det, vi netop har diskuteret vedrørende regnskabsafleggelsen. Jeg mener, det er vigtigt her at understrege, at når begge forslag skal med, så er det, fordi vi derved dækker både bidragyder og bidragmodtager. Regnskabsoffentliggørelsesbestemmelserne har derved en indbygget kontrol.

Og så skal jeg i øvrigt henvise til debatten i 1984. Der er en række af de ting, hr. Gert Petersen fremsførte i den sammenhæng, som vi allerede dengang var enige i. Jeg tror egentlig, at hr. Gert Petersen ikke rigtig dengang forstod, hvad det var, vi snakkede om med hensyn til skatteudskrivningen; jeg mindes stadig væk bemærkningen om forskellen mellem privat og offentlig økonomi. Det, vi har med at gøre her, er i høj grad et spørgsmål om privat økonomi. Det er derfor, man også må kræve nogle bestemmelser overholdt.

Jeg skal sige til hr. Albrechtsen, at jeg synes, det er rigtigt at påpege, at Det Radikale Venstre og arbejderbevægelsen har kunnet arbejde sammen og på en række punkter stadig væk arbejder sammen. På det punkt er jeg altså ikke enig med hr. Albrechtsen. Jeg synes stadig væk, vi har muligheder og faktisk udnytter dem i et samarbejde.

Men der er en meget klar skillelinje, og den tror jeg ikke hr. Albrechtsen altid er opmærksom på. Det er den skillelinje, der går, når man skal veje individets interesser op mod kollektivets. Hr. Albrechtsen og hans fæller er altid parat til at vælge kollektivets interesser frem for individets. Det er vi ikke. Vi mener, at individet har nogle umistelige rettigheder, som vi ikke har til fals. Derfor er det oplagt, at en af de ting, der skiller os, er